

Edebiyatımızdan... Edebiyatımızda...

Faruk Nafiz Çamlıbel (1898-1973)

 Yusuf URAMALI

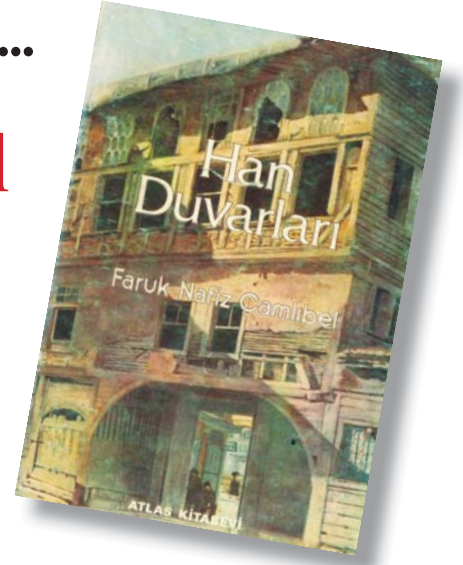
Cumhuriyet devri şiirimizin büyük ustalarından biridir. İstanbul'da dünyaya geldi. Tıp Fakültesi öğrencisiyken bir yandan da şiir yazmış; muhtelif dergilerde çıkan şiirleriyle ilgi çekmiştir.

Faruk Nafiz, 1922'de İleri gazetesinin temsilcisi olarak Ankara'ya gelmiş ve aynı sene Kayseri Lisesi edebiyat öğretmenliğine gönderilmiştir. Daha sonraki yıllarda Ankara ve İstanbul'da muhtelif liselerde edebiyat öğretmenliği yapan şâir, 1946'da İstanbul Milletvekili olarak TBMM'ye girdi. 27 Mayıs 1960 İhtilâli'ne kadar milletvekilliği yaptı. İhtilâl'de tutuklanmış, Yassıada'da kalmış, 1961 eylülünde beraet etmiştir. Bundan sonra da çeşitli gazete ve dergilerde yazı ve şiirler yazmıştır.

Faruk Nafiz, Türkçe'nin ustasıdır. Millî Edebiyat akımı içinde Beş Hececiler adıyla anılan şâir grubundandır. Hece ve aruz vezniyle yazdığı şiirlerinde kullandığı Türkçe çok sade, temiz ve âhenklidir. Bu yönüyle Yahya Kemal'in iltifatına mahzar olmuştur. Onun şiirlerinde aşk, memleket, hüznün ve hamaset, başlıca temalardır. "Mektepten Memlekete" hareketi içinde doğan Memleket Edebiyatı idealine kapılan şairin bu vadide yazdığı en ünlü şiir şüphesiz **Han Duvarları**'dır. O, siyasete ve yabancı ideolojilere alet etmek ve gösteriş yapmaktan uzak durmuş; fakir ve muztarip Anadolu'yu san'atında işlemek istemiştir. San'at isimli şiirinde, memleket ülküsünü şöyle dile getirmiştir:

*Başka san'at bilmeyiz, önümüzde dururken,
Söylenmemiş bir masal gibi Anadolu'muz.
Arkadaş, buz bu yolda türküler tuttururken,
Sana uğurlar olsun, ayrılıyor yolumuz!*

Han Duvarları kitabı, Faruk Nafiz'in en güzel aşk ve memleket şiirlerini ihtiva etmektedir. Bu kitapta yer alan, çok sevilen ve hafızalardan silinmeyen bir şiirini sunuyoruz:

ÇOBAN ÇEŞMESİ

*Derinden derine ırmaklar ağlar,
Uzaktan uzağa çoban çeşmesi.
Ey suyun sesinden anlayan bağlar,
Ne söylesün şu dağa çoban çeşmesi?*

*"Gönlünü Şirin'in aşkı sarınca,
Yol almış hayatın ufuklarınca,
O hızla dağları Ferhat yarıncı,
Başlamış akmağa çoban çeşmesi."*

*O zaman başından aşkındı derdi,
Mermeri oyardı, taşı delerdi,
Kaç yanık yolcuya soğuk su verdi,
Değdi kaç dudağa çoban çeşmesi!*

*Vefasız Aslı'ya yol gösteren bu,
Kerem'in sazına cevap veren bu,
Kuruyan gözlere yaş gönderen bu...
Sızmadı toprağa çoban çeşmesi.*

*Leylâ gelin oldu, Mecnun mezarda,
Bir susuz yolcu yok şimdi dağlarda.
Ateşten kızaran bir gül arar da,
Gezer bağdan bağa çoban çeşmesi.*

*Ne şâir yaş döker, ne âşık ağlar,
Tarihe karıştı eski sevdalar,
Beyhude seslenir, beyhude çağlar
Bir sola, bir sağa çoban çeşmesi...*

